សំណុំឆឹកឃ្មុំ ៣/១ (មករា ២០០២): ១-១១

ការត្រាស់ហៅ និង ភារកិច្ចដ៏ឧត្ដម នៃអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ

លោកគ្រូ ហេង ចេង

ក្រុមជំនុំនៃប្រទេសកម្ពុជាបានទទួលរងការឈឺចាប់ជាច្រើន រហូតស្ទើរតែសាបសូន្យ ជាមួយជីវិតដ៏អស់សង្ឃឹមនាសម័យកាលដ៏ខ្មៅងងឹតនៃអតីតកាល ។ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់មានក្តីមេត្តាករុណាស្រឡាញ់ប្រជាជនកម្ពុជា ហើយព្រះអង្គចាប់ផ្តើមតាំងពួកជំនុំព្រះអង្គឡើង តាមព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ផងទ្រង់ ។ អស់រយៈពេលជាងពីរទសវត្សកន្លងទៅហើយ ពួកជំនុំរបស់ព្រះអង្គបានរីកចំរើនពីមួយឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំ ទោះបីមានការលំបាក ហើយខ្វះខាតដូចម្តេចក៏ដោយ ។ នៅពេលនេះក្រុមជំនុំបានរីកសាយគ្រប់ទីកន្លែងក្នុងប្រទេសទាំងមូល ហើយកំពុងបន្តទៅមុខទៀត ។ ព្រះជាម្ចាស់បានដឹកនាំក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ តាំងពីប្រទេសជាតិស្ថិតក្នុង សភាពខ្មៅងងឹត រហូតមកដល់ពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ។

ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវការអ្នកដឹកនាំជាច្រើននាក់ទៀត ដើម្បីស្ថាបនាក្រុមជំនុំឲ្យបានរឹងមាំឡើង ហើយរីកចំរើនប្រកបដោយនិរន្តភាព ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានមានបន្ទូលតាមរយៈលោកសាវ័កប៉ូលថា៖ ខ្ញុំជាបាវរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ដដែលទ្រង់បានហៅមកធ្វើជាសាវ័ក ទាំងញែកចេញទុក

សំរាប់ដំណឹងល្អនៃព្រះ"[១] ។ ព្រះបន្ទូលនេះបង្ហាញពីការត្រាស់ហៅសំរាប់ការងាររបស់ទ្រង់ ដែលជាបេសកកម្មដ៏សំខាន់ព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យចង់ឲ្យយើងជាពួកជំនុំ ជារាស្ត្រដ៏វិសុទ្ធ ជាអ្នកដែលទទួលការប្រោសលោះអំពីទ្រង់មានស្មារតី និងត្រចៀកស្តាប់ឮការត្រាស់ហៅដ៏ពិសេសនេះដើម្បីឆ្លើយតបនិងសេចក្តីត្រូវការចំពោះមុខ ដែលក្រុមជំនុំត្រូវការជាចាំបាច់។ តើមនុស្សម្នាក់អាចឈានចូលក្នុងការងារបំរើព្រះ ក្នុងភារកិច្ចជាអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំរបស់ព្រះអង្គ ដោយរបៀបណា?

ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់

ការត្រាស់ហៅគឺជាចំណុចដ៏សំខាន់សំរាប់អ្នកបំរើព្រះជាម្ចាស់ ។ ដ្បិតយោងតាមព្រះបន្ទូលនៅក្នុងយ៉ូហាន ១០:១ បានបង្ហាញឲ្យយើងដឹងថាមានទ្វារសំរាប់ចូលក្នុងក្រោលចៀម ហើយក៏មានចន្លោះផ្សេងទៀតដែរដែលសំរាប់ចូលទៅក្នុងនោះ ។ ដ្បិតមានអ្នកខ្លះបានស្ទុះចូលក្នុងភារកិច្ចធ្វើជាអ្នកដឹកនាំ ដោយមានផែនការផ្សេងៗតាមគំនិតគេគិតទុកជាស្រេច។ អ្នកខ្លះបានទទួលយកភារកិច្ចនេះប្រដូចជាមុខរបរមួយសំរាប់ចិញ្ចឹមជីវិត។ ឯអ្នកខ្លះទៀតនោះយល់ថា ព្រោះបានផ្តល់នូវតួនាទី កិត្តិយសក្នុងឋានៈធ្វើជាអ្នកដឹកនាំដ៏សំខាន់ ។ សរុបសេចក្តីមកកម្លាំងអូសទាញឲ្យចូលធ្វើជាអ្នកបំរើប្រភេទនេះ សុទ្ធតែមិនមែនចូលតាមទ្វារនៃក្រោលចៀម ពិតប្រាកដសោះឡើយ ។ ដ្បិតការទាំងនេះសុទ្ធតែកកើតចេញពីសន្ទុះនៃមហិច្ឆតា និងអារម្មណ៍តែប៉ុណ្ណោះ ។ មនុស្សប្រភេទនេះមិនបានងើបភ្នែកមើលទៅរកព្រះជាម្ចាស់ដ៏ពិតប្រាកដនោះឡើយ[២] ។

---

[១] រ៉ូម ១:១

[២] ទំនុក. ១២១:១-២

ហេតុនេះ ដោយសេចក្ដីជឿជាក់របស់ខ្ញុំ អ្នកដែលឈានចូលក្នុងព័ន្ធកិច្ចបំរើព្រះអម្ចាស់ក្នុងឋានៈជាអ្នកដឹកនាំសំរាប់ដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវអ្នកនោះបានដឹងច្បាស់អំពីការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះសំរាប់ខ្លួន ដើម្បីរស់នៅបំរើភារកិច្ចដែលទ្រង់ប្រគល់ឲ្យ ។ សម្លេងត្រាស់ហៅរបស់ព្រះវិញ្ញាណបានលាន់ឮនៅក្នុងព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់យើង វាហាក់ដូចជាចាប់បង្ខំឲ្យយើងត្រូវតែអនុវត្តការងារដ៏ឧត្តមនេះ[៣] ។ ការត្រាស់ហៅនេះ ហាក់បីដូចជារាជបញ្ជាដ៏ដាច់ណាត់សំរាប់ជីវិតរស់នៅរបស់ខ្លួន ដែលមិនអាចបដិសេធបាន ។

ព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅមនុស្សគ្រប់រូប សំរាប់បំរើកិច្ចការរបស់ទ្រង់តាមបែបខុសៗគ្នា ។ ព្រះអង្គមិនបានបង្ខំយើងជាដំបូងឲ្យចូលនៅក្នុងកិច្ចការនោះឡើយ មុនពេលដែលព្រះអង្គត្រាស់ហៅយើងឲ្យទៅបំរើ ព្រះអង្គគោរពសិទ្ធិនៃអត្តចរិក និងឧត្តមគតិរបស់យើងនៅពេលដែលទ្រង់ហៅយើងម្នាក់ៗនោះ ។ ការនេះឯងហើយដែលនាំឲ្យចិត្តយើងបើកចំហទទួលនូវការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះអង្គ ។

ព្រះគម្ពីរបានផ្ដល់នូវគំរូជាច្រើនដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រើក្នុងការត្រាស់ហៅឲ្យចូលមកក្នុងការបំរើរបស់ព្រះអង្គ ។ លោកម៉ូសេជាអ្នកគង្វាលដែលបានឃ្វាលចៀមនៅក្នុងស្រុកម៉ីឌាន ។ នៅក្នុងដែលគាត់កំពុងឃ្វាលចៀមនោះនឹកឃើញទៅដល់ការរងឈឺចាប់ របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលជាជនរួមជាតិរបស់គាត់ និងអំពើអយុត្តិធម៌ដែលគេបានប្រព្រឹត្តមកលើពួកគេ ដូចដែលគម្ពីរបានពណ៌នានៅក្នុងជំពូក៥៩:១៤ "ឯសេចក្ដីយុត្តិធម៌បានត្រឡប់ថយចេញទៅ ហើយសេចក្ដីសុចរិតក៏ឈរនៅទីឆ្ងាយ ដ្បិតសេចក្ដីពិតបានដួលនៅកណ្ដាលផ្លូវ ហើយសេចក្ដីទៀងត្រង់ចូលមក

---

[៣] ១ កូរិនថូស ៩:១៦

មិនបាន" ។ នេះគឺជាស្ថានភាពដែលព្រះជាម្ចាស់ត្រាស់ហៅលោកម៉ូសេ ហើយពេលនោះគាត់ត្រូវបង្ខំចិត្តទៅតាមការត្រាស់ហៅនោះ ។

ឯចំណែកលោក អេសាយ វិញ បរិយាកាសនៃការត្រាស់ហៅផ្សេងទៅវិញ ។ លោកអេសាយអាចមានមិត្តសម្លាញ់ជាច្រើនដែលមានឋានៈជាស្តេចនៅក្នុងអាណាចក្រយូដា ជាពិសេស ស្តេច ហេសេគា ។ យោងតាមការប្រើពាក្យ និងផ្តល់ដែលប្រកបដោយប្រាជ្ញានោះ សបញ្ជាក់ឲ្យយើងដឹងថា គាត់ជាមនុស្សដែលមានការអប់រំជ្រៅជ្រះ ។ គាត់ប្រហែលជាអាចមានឱកាសរស់នៅក្នុងព្រះរាជវាំង និងក្នុងកន្លែងដែលមានបរិយាកាសល្អ មិនដូចជាលោកម៉ូសេទេ ដែលរស់នៅក្នុងវាលហោស្ថាននោះ ។ ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះលោកអេសាយ នៅក្នុងអំឡុងពេលដែលស្តេចអ៊ូសៀសសុគត"[៤] ។ ពីព្រោះដោយសារតែស្តេច អ៊ូសៀសជាស្តេចមួយអង្គដែលឆ្លាត ទើបប្រទេសជាតិរីកចំរើននៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះអង្គ ហើយបណ្តារាស្ត្រទាំងអស់សង្ឃឹមទុកចិត្តលើស្តេចអង្គនោះ ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ នៅពេលដែលស្តេចនោះសុគតទៅសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់គេរលាយអស់ទៅហើយ ។ គឺហាក់បីដូចជាការទុកចិត្ត និងក្តីសង្ឃឹមដ៏រឹងមាំរបស់គេត្រូវបាក់ស្រុតអស់ទៅហើយ ។ ប្រទេសជាតិនោះត្រូវប្រឈមមុខនឹងរលំដួលនិង កើតចលាចល ។ នៅពេលនោះបល្ល័ង្ករបស់ស្តេចអ៊ូសៀស នៅទំនេរ ដោយព្រោះតែស្តេចនោះសុគតបាត់ទៅហើយនោះ លោកអេសាយមើលឃើញបល្ល័ង្ករបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅលើបល្ល័ង្កនោះ ។ ការនេះចង់បញ្ជាក់ប្រាប់ដល់អេសាយថា គ្រឹះស្ថានសំរាប់ទីពឹងរបស់លោកីយ៍នេះមានពេលកំណត់ដែលត្រូវដួលរលំ តែគ្រឹះដ៏មាំមួនរបស់ព្រះជាម្ចាស់នោះ នៅដដែលមិនផ្លាស់ប្រែឡើយ ។ "នៅ

---

[៤] អេសាយ ៦:១

ឆ្នាំដែលស្តេចអ៊ូសៀសសុគត នោះខ្ញុំឃើញព្រះអម្ចាស់ទ្រង់គង់លើបល្ល័ង្ក នៅទីខ្ពស់" ហើយលោកត្រឡប់ជាឮសម្លេងសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះលោក "តើអញនឹងចាត់អ្នកណាឲ្យទៅ តើអ្នកណានឹងទៅឯអញ"[៥] ព្រះសូរសៀងត្រាស់ហៅនៃព្រះ បានប៉ះពាល់ដួងចិត្តរបស់អេសាយ ហើយបង្ខំលោកឲ្យធ្វើជាហោរារបស់ព្រះ "ទូលបង្គំនៅឯនេះហើយ សូមចាត់ទូលបង្គំចុះ" ។

សូមយើងក្រឡេកមើលលោកយេរេមាម្តង ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់សំរាប់លោកផ្សេងពីអ្នកដទៃទៀត ។ យើងមិនបានដឹងពីស្ថានការណ៍នៅជុំវិញការដែលព្រះត្រាស់ហៅគាត់ឡើយ តែថ្ងៃមួយគាត់បានឮព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ " មុនដែលអញបានជប់បង្កើតឯងនៅក្នុងពោះម្តាយនោះ អញស្គាល់ឯង ហើយកាលមុនដែលឯងសំរាលចេញពីផ្ទៃមកនោះអញបានញែកឯងជាបរិសុទ្ធផង ក៏បានតាំងឯងឡើងជាហោរារបស់អស់ទាំងសាសន៍"[៦] នេះជាព្រះសូរសៀងត្រាស់ហៅពិតប្រាកដរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ គឺជាការពិតមិនមែនជាក្តីស្រមៃនោះ ឡើយ ជាសម្លេងនៃព្រះវិញ្ញាណក្នុងដួងចិត្តដែលមិនអាចបដិសេធបាន ។ ទោះបីមានការភ័យខ្លាចចំពោះភារកិច្ចដ៏ធំនេះក៏ដោយ លោកយេរេមាត្រូវបង្ខំចិត្តទទួលយកការត្រាស់ហៅនេះដោយស្មោះស្ម័គ្រ ។

នេះគ្រាន់តែជាគំរូខ្លះនៃការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះសំរាប់អ្នកបំរើការងាររបស់ទ្រង់សំរាប់ឲ្យយើងបានពិចារណា ។ បើសិនជាយើងពិនិត្យមើលលើព្រះគម្ពីរថែមទៀត នោះយើងនឹងបានប្រទះឃើញការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះមានច្រើនទៀត ។ ហេតុនេះយើងមិនអាចនិយាយមុនថា តើព្រះ

---

[៥] អេសាយ ៦:១, ៨

[៦] យេរេមា ១:៥

ត្រាស់ហៅតាមរបៀបដូចម្តេចបានទេ ប្រសិនបើយើងមិនទាន់ឆ្លងកាត់ការត្រាស់ហៅនេះដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់នោះទេ ។ ពេលខ្លះការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះអង្គ ពេញទៅដោយភាពកក់ក្តៅរីករាយដូចនៅក្នុងទំនុកដំកើង ៣២:៨ "អញនឹងបង្ហាត់បង្រៀនឲ្យឯងស្គាល់ផ្លូវដែលឯងត្រូវដើរ អញនឹងទូន្មានឯងដោយភ្នែកអញមើលឯងជាប់" ។ ជួនកាលការត្រាស់ហៅពេញដោយអំណាចចេស្តាដែលមិនអាចធ្វើឲ្យយើងគេចវេះឬបដិសេធបានឡើយ ។ ដូច្នេះការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះអង្គខុសប្លែកគ្នា ប៉ុន្តែគោលបំណងរបស់ព្រះអង្គមានតែមួយគឺជាបេសកកម្មចំពោះពិភពលោកយើងនេះ។ លោកសាវ័កប៉ូលបានសរសេរថា៖ "ហើយគ្រប់គ្នាគឺអស់អ្នកណាដែលអំពាវនាវដល់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់នោះនឹងបានសង្គ្រោះ ដូច្នេះ បើគេមិនជឿធ្វើដូចម្តេចឲ្យគេអំពាវនាវដល់ព្រះបាន ហើយបើគេមិនបានឮនិយាយនោះធ្វើដូចម្តេចឲ្យគេជឿដល់ព្រះបាន ហើយធ្វើដូចម្តេចឲ្យគេឮនិយាយបាន បើគ្មានអ្នកណាប្រាប់សោះ មួយទៀតធ្វើដូចម្តេចឲ្យមានអ្នកណាប្រាប់បាន លើកតែមានអ្នកណាចាត់ឲ្យទៅ ដូចជាមានសេចក្តីចែងទុកមកថា "ជើងនៃអ្នកដែលប្រកាសប្រាប់ដំណឹងល្អ ពីសេចក្តីសុខសាន្ត ហើយថ្លែងប្រាប់ពីសេចក្តីដែលបណ្តាលឲ្យរីករាយចិត្តនោះល្អប្រពៃយ៉ាងណាហ្ន៎ "[៧] ។

ការរំពឹងគិតចំពោះការត្រាស់ហៅ ដែលព្រះអង្គដាក់កិច្ចការនោះដល់យើងនោះជាការប្រពៃហើយ ក្នុងយើងធ្វើជាអ្នកដឹកនាំក្នុងការងាររបស់ព្រះអង្គ ។

ការខារដ៏ធំឧត្តម

អ្នកណាដែលឈានចូលបេសកកម្មបំរើព្រះជាម្ចាស់ ដោយទទួល

---

[៧] រ៉ូម ១០:១៣-១៥

បានការត្រាស់ហៅ នឹងបានយល់ពីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅយើងឲ្យមកធ្វើអ្នកទទួលមត៌ករួមជាមួយនឹងព្រះ អង្គ ហើយត្រូវមានភារកិច្ចក្នុងការចែករំលែកចំពោះការនេះ ជាមួយអ្នកដទៃទៀតដែរ គឺចំពោះអ្នកមិនដែលបានទទួលដំណឹងល្អនៅឡើយ ។ ចូរគិតអំពីការត្រាស់ហៅ និងព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់នោះ យើងនឹងមានការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ និងខំធ្វើការពង្រីកអាណាចក្រថ្វាយព្រះអង្គទៀតផង ។

ការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់នេះយើងឃើញនៅក្នុងជីវិតរបស់សាវ័កប៉ូល ។ បន្ទាប់ពីទទួលពន្លឺនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះរួចមក លោកសាវ័ក ប៉ូល មានការភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះចំពោះ ខ្លួនគាត់ ។ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ចេញរាជបញ្ជាឲ្យលោកសាវ័កប៉ូលប្រកាសពីព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ ។....ព្រះជាម្ចាស់បានផ្ដល់ព្រះគុណមកខ្ញុំ គឺឲ្យខ្ញុំប្រកាសដំណឹងល្អដល់សាសន៍ដទៃ ដែលមិនបានទទួលនូវភាពពេញបរិបូណ៌របស់ព្រះគ្រីស្ដនោះ" ។[៧] ព្រះគុណនេះជានិច្ចមានពន្លឺចាំងចែងក្នុង ជីវិតរបស់លោកប៉ូលដែលធ្វើឲ្យគាត់កាន់តែមានភាពកោតខ្លាចអំពីភារកិច្ចដែលព្រះប្រទានឲ្យនេះ ពិសេសនៅពេលដែលមានការសាកល្បង ការលំបាក ឧបសគ្គ ព្រះបានសម្ដែងព្រះគុណកាន់តែលើសលុបសំរាប់លោកថែមទៀត ។ ព្រះជាម្ចាស់សម្ដែងព្រះគុណយ៉ាងពិសេសមកលោក ប៉ូល ដូចបានចែង នៅក្នុងអេភេសូរ ៣:២ ថា៖ "អ្នករាល់គ្នាបានឮនិយាយពីការត្រួតត្រារបស់ព្រះគុណនៃព្រះដែលបានប្រទានមកខ្ញុំសំរាប់អ្នករាល់គ្នា"។ គាត់បានប្រាប់ដល់ធីម៉ូថេ "ទ្រង់បានតាំងខ្ញុំឲ្យធ្វើជាអ្នកប្រកាសប្រាប់ និង ជាសាវ័កពីការនេះឯង គឺជាគ្រូបង្រៀនដល់ពួកសាសន៍ដទៃ ដោយជំនឿ និងសេចក្ដីពិត"[៨] ។ នៅពេល

---

[៧]អេភេសូ ៣:៨

ដែលយើងដឹងប្រាកដពីការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ និងភារកិច្ចដ៏ឧត្តម ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់មកដល់យើង នោះធ្វើឲ្យយើងមិនអាចនឹងបំភ្លេចបាននូវតួនាទី និងភារកិច្ចដ៏សំខាន់ដែលយើងត្រូវតែបំពេញ ។ ព្រះជាម្ចាស់ត្រាស់ហៅយើងឲ្យក្លាយ ជាអ្នកដឹកនាំ និង ថែរក្សាដល់ព្រលឹងមនុស្សដែលទ្រង់ប្រគល់មកឲ្យយើង ដើម្បីដឹកនាំចង្អុលបង្ហាញឲ្យគេស្គាល់ផ្លូវនៃសេចក្ដីពិត ។ យើងត្រូវបង្ហាញផ្លូវដល់គេឲ្យគេស្គាល់ពីជំនឿពិត និងជីវិតពេញបរិបូណ៌នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ដ ។ យើងត្រូវផ្ដោតយកចិត្តទុកដាក់នូវភារកិច្ចដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រគល់មកឲ្យយើង ។ យើងត្រូវបំរើការងារនោះដោយយកចិត្តទុកដាក់ និង ស្វែងយល់ពីរបៀបដែលមនុស្សសម័យបច្ចុប្បន្ននេះ រស់នៅក្នុងសង្គមនោះ ប្រយោជន៍ដើម្បីជួយរំដោះគេឲ្យរួចពីទាសករនៃអំពើបាប ។ យើងត្រូវធ្វើជាចៅមហាសំរាប់នាំយកកូនក្រមុំថ្មោងថ្មី ទៅឯព្រះគ្រីស្ដមិនសំរាប់សិរីរុងរឿងផ្ទាល់ខ្លួនឯងនោះឡើយ ។

ការថ្វាយខ្លួនជាយញ្ញបូជាដ៏រស់

ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូបានលះបល្ល័ង្កដ៏ពេញសិរីរុងរឿង នាស្ថានសួគ៌ ដើម្បីយករូបភាពជាមនុស្ស រស់នៅក្នុងចំណោមមនុស្សដែលពោរពេញដោយអំពើបាបក្នុងលោកីយ៍នេះ[១០] ដោយព្រះអង្គមកធ្វើជាកូនជាងឈើសាមញ្ញម្នាក់ ។ សូមឲ្យយើងបង្អង់គំនិតពីរឿងដទៃទៀតមកពិចារណាអំពីឧបករណ៍ជាងឈើវិញម្ដង តើមានអត្ថន័យ និងបង្រៀនអ្វីដល់យើង? ជាងឈើគ្រប់រូបតែងតែមានឧបករណ៍គ្រប់មុខសំរាប់ច្នៃឈើ ។ គឺគាត់

[៩] ១ ធីម៉ូថេ ២:៧
[១០] យ៉ូហាន ១:៤

មានទាំងរបស់ពិសេស និងរបស់ធម្មតា ដែលជារបស់សាមញ្ញ ។ តើយើងចង់ក្លាយជាឧបករណ៍ណាមួយនៅក្នុងកណ្តាប់ព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គប្រើប្រទេ? ។ នៅក្នុងបទគម្ពីរ ២ធីម៉ូថេ ២:២០-២១បានចែងថា៖ "នៅក្នុងផ្ទះធំ មិនមែនមានសុទ្ធតែប្រដាប់មាសប្រាក់ម្យ៉ាងទេ គឺមានប្រដាប់ធ្វើពីឈើ ហើយពីដីដែរ ខ្លះសំរាប់ការប្រសើរ ខ្លះសំរាប់ការអាប់អោនវិញ ដូច្នេះ បើអ្នកបានសំអាតខ្លួន ពីសេចក្តីទាំងនោះ អ្នកនោះនឹងបានជាប្រដាប់សំរាប់ការប្រសើរ ដោយបានញែកជាបរិសុទ្ធ ហើយក៏មានប្រយោជន៍ដល់ម្ចាស់ផង ទុកជាប្រដាប់ដែលបានរៀបចំសំរាប់ការល្អគ្រប់ជំពូក" ។

តើធ្វើដូចម្តេចដើម្បីឲ្យក្លាយជាប្រដាប់ដែលបានរៀបចំការល្អសំរាប់ទ្រង់? មានតែវិធីមួយគត់ គឺថ្វាយជីវិតខ្លួនដល់ទ្រង់ទុកដូចជាយញ្ញបូជារស់ គឺមានន័យថាមិនបន្សល់ទុកអ្វីសំរាប់ប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ ។ ពោលគឺយើងមិនបានពឹងផ្អែកទាំងស្រុងទៅលើសតិបញ្ញារបស់ខ្លួនឡើយ ឬអួតអាងពីការពិសោធន៍បានមកពីការរៀនពីសៀវភៅណាមួយ ឬសាលាណាមួយដើម្បីបំរើព្រះអង្គនោះឡើយ ។ គឺមានតែសាលាមួយដែលហ្វឹកហ្វឺនយើងជាសាលាដែលមិនកើតឡើងដោយដៃមនុស្ស ។ បើយើងចង់បំរើការងារមានប្រសិទ្ធិភាពត្រូវស្ម័គ្រចិត្តចូលរៀននៅទីនោះ សាលានោះ គឺការសាកល្បង ហើយគ្រូរបស់យើងគឺឧបសគ្គ ដើម្បីឲ្យយើងពុះពារឆ្លងកាត់ដោយខ្លួនឯង ។ តើនរណាអាចប្រឡងជាប់ចេញពីសាលាបែបនេះ? គឺអ្នកដែលទ្រាំទ្រ នឹងការឈឺចាប់ ការសាកល្បងកាន់តែច្រើននោះ កាន់តែមានប្រយោជន៍ក្នុងការរីកចំរើនដល់អ្នកបំរើព្រះកាន់តែខ្លាំង ។ សាវ័កប៉ូលបានបញ្ជាក់ថា៖ "យើងនៅតែអួតក្នុងកាលដែលមានទុក្ខលំបាកដែរ"[១១] ។

---

[១១]រ៉ូម ៥:១-៥; ១ ពេត្រុស ៤:១២-១៣; យ៉ាកុប ១:២-៣

សូមរំលឹកឡើងវិញពីឧបករណ៍របស់ជាងឈើវិញម្តងទៀត ។ ឧបករណ៍ដែលជាងយកមកប្រើច្រើន ទើបដឹងពីគុណភាពរបស់វា ថាតើល្អឬមិនល្អ ឬក៏ប្រើចំពោះឈើដែលរឹង ហើយនិងនៅជាប់បានយូរនោះឯង ដែលជាឧបករណ៍ដ៏ប្រសើរបំផុតរបស់ព្រះអង្គ ។ យើងជួនកាលអួតពីសមត្ថភាពរបស់យើងក្នុងការបំរើព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងចូលប្រឡូកនៅក្នុងសមរភូមិនៃការងារពិតប្រាកដនោះ ទើបយើង (និងអ្នកដទៃ) បានដឹងថាតើព្រះជាម្ចាស់បានរាប់យើង ជាផ្លែដែកឈូស ឬផ្លែពន្លាក ដែលអាចបុកទម្លុះឈើរឹងបាននោះ ។ តើខ្ញុំជាផ្លែដែកឈូស ឬផ្លែពន្លាកដែលបានលត់ក្នុងភ្លើងឲ្យបានក្លាយជាដែកថែបដ៏រឹងមាំអាចទម្លុះធ្លុះឈើរឹងបាន ឬក៏ទន់ជ្រាយពេកមិនអាចប្រើបាននោះ?

លោក មូឌី បានថ្វាយជីវិតរបស់លោកសំរាប់ការងាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ គាត់បានក្លាយទៅជាឧបករណ៍ដ៏មានតម្លៃ និងមានប្រយោជន៍នៅក្នុងកណ្តាប់ព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ថ្វីបើលោកកើតនៅក្នុងគ្រួសារក្រខ្សត់ នៅក្នុងតំបន់ នតហ្វៀល នៅក្នុងរដ្ឋ ម៉ាស្សាឈូសេត សហរដ្ឋអាមេរិក នៅក្នុងឆ្នាំ១៨៣៧ ។ គាត់បានក្លាយទៅជាវិរបុរសនៃអ្នកសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ដោយជំនឿលើព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទរបស់លោក ។ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រើប្រាស់លោកសំរាប់មហាបេសកកម្មរបស់ព្រះអង្គ តាមរយៈជីវិតរបស់លោក៖

១. លោកថ្វាយខ្លួនជាយញ្ញបូជារស់ ដោយមិនទុកអ្វីសំរាប់ជាប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនសោះ ។
២. លោកជាមនុស្សដែលអធិស្ឋាន ទុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់ទាំងស្រុងអស់ពីដួងចិត្ត ។
៣. លោករៀនសូត្រ និងធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។
៤. លោកជាមនុស្សអត់ធ្មត់ ស៊ូទ្រាំ និងសុភាព ។

៥. លោកបានដោះរួចពីការលោភលន់ប្រាក់កាក់ ។

៦. លោកមានចិត្តឆេះឆួលអាណិតមេត្តាដល់មនុស្សដែលកំពុងបាត់បង់ក្នុងអំពើបាប ។

៧. លោកបានទទួលអំណាចពីស្ថានដ៏ខ្ពស់ គឺជាការជ្រមុជ ដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

សូមឲ្យបងប្អូនបានក្លាយជាឧបករណ៍របស់ព្រះសំរាប់បំរើព្រះអង្គតាមការត្រាស់ហៅដែលព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ ដើម្បីដំណឹងល្អដល់ប្រជាជនកម្ពុជា រាប់លាននាក់ដែលរង់ចាំក្តីសង្ឃឹមពីទីងងឹត ។

HONEYCOMB 3/1 (January 2002): 12–17

The Calling and Great Obligation of Church Leaders

Rev. HENG Cheng

The Cambodian Church went through so much suffering that it nearly perished in the hopeless Dark Age of years past. But God has a compassionate love for Cambodians, and rekindled his church as promised in his word. For nearly two decades now his church has been growing steadily year by year, even though there are some difficulties and not enough resources. At this point the church is growing everywhere throughout the country; the Kingdom of God keeps advancing. God is at work although this nation was in a Dark Age until recently.

God needs more leaders to develop the church—to make it stronger and more sustainable. The Holy Spirit spoke through Paul: "From Paul, a servant of Christ Jesus and an apostle chosen and called by God to preach his Good News."[1] This verse shows God's call of Paul to do his work—the great mission God wants his church and his sacred people to undertake. We need an attentive ear to hear his special call in order to respond to the great need the church faces these days. How can a person step in to serve God in church leadership?

---

[1] Rom 1:1.

God's Call

A divine call is essential for a person to truly be God's servant. According to John 10:1, there is a proper gate that leads into the sheep pen, as well as inappropriate ways to enter. Similarly, there are individuals who jump into the work of leadership with their own plans and agendas. Some see Christian service chiefly as an opportunity to earn a living. Others come seeking the title and status of great leaders. In short, this kind of servant has not entered the sheep pen the proper way—through the gate. This kind of motive stems only from ambition and feeling. A person so motivated does not look up to God.[2]

Therefore I strongly believe that anyone who steps into a leadership role to minister the Good News of Christ should know clearly that God has called him or her to the task. The voice of calling from the Holy Spirit vibrates in our spirits and compels us to serve in his great task.[3] This calling becomes an imperative that we cannot avoid.

God calls different people in different ways, though a common thread runs through this variety. He does not first force us into a common mold before he summons us to serve, but respects both our individual station in life and our common sense. This common sense leads us to open our hearts to accept his call.

The Bible gives examples of different methods by which God has called. Moses was a shepherd tending sheep in Midian. As he followed the flocks he doubtless recalled the suffering of his fellow Israelites and the injustice practiced against them as described years later in Isaiah 59:14—"So justice is driven back, and righteousness stands at a distance; truth has stumbled in the streets, honesty cannot enter." This was the situation from which God called Moses, and he was compelled to follow.

Isaiah's experience was different. Isaiah may have been a friend of several of Judah's kings, particularly Hezekiah. His rich vocabulary and imagery suggests that he was well educated, and he may have spent time in the palace and lived in a pleasant environment,

---

[2]Ps 121:1–2.
[3]1 Cor 9:16.

unlike the desert that was Moses' home. Isaiah's call came "in the year that king Uzziah died."[4] Because Uzziah was clever, the country had prospered under his reign, and the people placed their hope in him. But now at Uzziah's death their hope was falling apart. It looked like their strong trust and hope was going to collapse. The country possibly faced breakdown and turmoil. When Uzziah's throne was vacated because of his death, Isaiah saw the Lord seated on that throne. These events showed Isaiah that this world will end some day because it exists in time, but the foundation of God's reign will last forever and never change. "In the year that King Uzziah died, I saw the Lord seated on a throne, high and exalted," and "heard the voice of the Lord saying, 'Whom shall I send? And who will go for us?'"[5] The voice of the Lord touched Isaiah's heart and made him serve the Lord as a prophet. "Here am I. Send me!"

Jeremiah's calling was different still. We are not told the circumstances that surrounded his call, but one day he heard the voice of the Lord saying, "Before I formed you in the womb I knew you, before you were born I set you apart; I appointed you as a prophet to the nations."[6] This was the voice of God's calling. It was real and not a daydream; it was the voice of the Spirit in his heart that he could not reject. Even though he was afraid of the great task he nevertheless accepted the call wholeheartedly.

These are just a few of the various ways God has called his servants. If we examined the Bible further we would find still other instances.

Therefore we cannot say specifically how God may call—whether in this way or that—until we have gone through the experience ourselves. Sometimes his invitation is full of comfort, as in Psalm 32:8, "I will instruct you and teach you in the way you should go; I will counsel you and watch over you." Sometimes it is full of power that we cannot escape or reject. So the call comes in different forms, but with the same purpose of advancing his mission to the world. Paul

---

[4] Isa 6:1.

[5] Isa 6:1, 8.

[6] Jer 1:5.

wrote, "'Everyone who calls on the name of the Lord will be saved.' How, then, can they call on the one they have not believed in? And how can they believe in the one of whom they have not heard? And how can they hear without someone preaching to them? And how can they preach unless they are sent? As it is written, 'How beautiful are the feet of those who bring good news!'"[7]

Concentrating on the call by which God entrusts his task to us is an excellent thing for us to do as leaders in God's work.

A Great Task

Those who accept the Lord's mission when he calls will understand the glory of God. God graciously invites us to be his coheirs, and we are commissioned to share his offer with others who have not yet heard the Good News. Thinking about the call and grace of God will inspire us to fear the Lord and advance his kingdom.

This fear of the Lord dominated Paul's life. After receiving salvation, Paul was surprised at God's call to him. God commanded that Paul proclaim his grace. ". . . [T]his grace was given me: to preach to the Gentiles the unsearchable riches of Christ."[8] God's call shone brightly in Paul's mind and moved him to fear the Lord and continue working in times of trial. God manifested special grace to Paul as described in Ephesians 3:2—"Surely you have heard about the administration of God's grace that was given to me for you." He told Timothy, "I was appointed a herald and an apostle—I am telling the truth, I am not lying—and a teacher of the true faith to the Gentiles."[9] When we know for sure that God has called us, and recognize the greatness of his task, we cannot neglect our duty. God has commissioned us to point the way—to serve as soul physicians for the people whom God has entrusted to us. We should show them the way to the true faith and the abundant life in Christ. We should pay attention to the duty God has given us. We have to take it seriously and search how people should live in present society in order to deliver them from the slavery

---

[7]Rom 10:13–15.
[8]Eph 3:8.
[9]1 Tim 2:7.

of sin. We must be persons who bring to Christ his pure bride—who do not seek their own glory.

A Living Sacrifice

The Lord Jesus Christ left his glorious throne in heaven to become man and live among us in this sinful world[10] by becoming a son of a simple carpenter. Let us consider the tools of a carpenter and what they can teach us. Each carpenter owns many kinds of tools he uses to carve wood. He has both specialized and common, simple tools. Which kind do we want to become for God to use? 2 Timothy 2:20–21 teaches, "In a large house there are articles not only of gold and silver, but also of wood and clay; some are for noble purposes and some for ignoble. If a man cleanses himself from the latter, he will be an instrument for noble purposes, made holy, useful to the Master and prepared to do any good work."

How can we become a good tool for the Lord? There is only one way—namely to offer our lives to him as a living sacrifice and spare nothing for our own benefit. We should not rely on our own experiences or knowledge derived from any particular book or school. There is only one ultimate training institute, and it is not from the hand of man. If we want to serve God effectively we have to enroll in his school of testing, and our teachers will be the obstacles we personally go through. Who can graduate out of this kind of school? The one who learns endurance through suffering. More trials improve the servant of the Lord. Paul said, "We rejoice in our sufferings."[11] Please be reminded of the carpenter's tools again. The tools that the carpenter relies upon for his most important projects, or to use on the toughest and longest-lasting woods, are those that are his best. We sometimes casually boast of our capacity to serve the Lord, but it is when we actually enter the real battle that we (and others) will learn whether or not God considers us his trustworthy plane or chisel that can go through hard wood. Am I a plane or chisel blade that has been suffi-

---

[10]John 1:14.

[11]Rom 5:1–5; 1 Pet 4:12–13; Jas 1:2–3.

ciently tempered to work tough wood, or am I too soft to be of much use?

Dwight L. Moody dedicated his life to God's work. He became a valuable tool in God's hands, even though he was born in a poor family in Northfield, Massachusetts, U.S.A., in 1837. He became a hero in praising God though his faith in Jesus Christ. The Lord used him greatly throughout his life.

1. He offered his life as a living sacrifice without withholding anything for himself.
2. He was a man of prayer who wholeheartedly trusted God.
3. He learned and followed the words of God.
4. He was patient, enduring, and gentle.
5. He was free from greed.
6. He burned with compassion for the lost.
7. He was baptized in the Holy Spirit from the Most High.

May my brothers and sisters become tools that God uses as he wills to bring good news to millions in Cambodia waiting in darkness for lives with hope.